

[Justitsministeren]

takten og styrke tillidsforholdet mellem politiet og befolkningen. Lokalnævnene er endvidere tillagt en vis indflydelse på politiets virksomhed i almindelighed samt en informationspligt over for befolkningen i politikredsen. Endelig har lokalnævnene til opgave at forestå undersøgelser af klager over politiet.

Da lokalnævnsordningen nu har fungeret i en årrække, har justitsministeriet overvejet, om der er behov for at foreslå gennemførte ændringer af det bestående lovgrundlag. Der har ikke fra politiets ledelse været fremført nogen egentlig kritik af den eksisterende ordning. Det har dog været nævnt, at lokalnævnene i mindre omfang, end det formelt var tilsigtet ved lovens gennemførelse, har behandlet sager af generel politimæssig betydning.

For at belyse kommunernes vurdering af lokalnævsreglerne holdt justitsministeriet i samarbejde med Kommunernes Landsforening i marts 1980 en konference, hvor bl. a. lokalnævnenes virke blev gjort til genstand for behandling. I konferencen deltog repræsentanter for så godt som alle landets kommuner.

De deltagende kommunale styrelsesmedlemmer gav med et meget betydeligt flertal udtryk for, at de gældende lokalnævsregler har fungeret tilfredsstillende for så vidt angår behandlingen af klager over politipersonalets adfærd. Derimod blev der fra flere sider fremhævet det ønskelige i, at lokalnævnene i videre omfang end hidtil var opmærksom på mulighederne for at behandle emner af fælles interesse for kommunerne og politiet.

Jeg kan for så vidt angår lokalnævnenes almindelige virksomhed tilslutte mig politiets og kommunernes nævnte vurdering. Jeg er navnlig enig i, at der er behov for at intensivere og udbygge samarbejdet mellem kommunerne og politiet med henblik på løsning af lokale problemer med berøringsflader både til den kommunale forvaltning og til politiet. Der kan f. eks. være behov for at drøfte problemer af vejteknisk karakter og samarbejdet mellem socialforvaltningen, skolevæsenet og politiet.

I lokalnævnene er kommunernes og politiets ledelse repræsenteret, og netop dette forum er som følge heraf egnet til at behandle problemkredse af den nævnte karakter. Er der behov herfor, kan særlige sagkyndige f.

eks. fra den kommunale forvaltning indkaldes til deltagelse i lokalnævnenes behandling af emnekredse for det pågældende forvaltningsområde. Det er min opfattelse, at der allerede gennem den eksisterende lovgivning er skabt det tilstrækkelige lovgivningsmæssige grundlag for et sådant samarbejde ved bestemmelsen i retsplejelovens § 115 a, stk. 2.

Jeg har derfor ikke fundet behov for at stille forslag om ændringer for så vidt angår lokalnævnenes almindelige virksomhed. Jeg vil derimod gerne opfordre såvel kommunernes som politiets repræsentanter i lokalnævnene til i videre omfang at have opmærksomheden henledt på de nævnte muligheder.

I den offentlige debat er der fremkommet en vis kritik vedrørende lokalnævnenes behandling af klager over politipersonalets adfærd, idet man særligt har hæftet sig ved, at repræsentanter for politiet er til stede og har mulighed for at deltage i lokalnævnenes afgørelser. Jeg er ikke bekendt med eksempler på, at politiets deltagelse i lokalnævnenes afgørelser har fået til følge, at berettigede klager ikke er blevet forsvarligt og tilstrækkeligt undersøgt. For at fjerne grundlaget for den nævnte kritik finder jeg det imidlertid ubetænkeligt at ændre reglerne således, at afgørelser om undersøgelser i klagesager alene bliver truffet af lokalnævnets folkevalgte medlemmer. Politiets repræsentanter skal fortsat deltage i forhandlingerne, men derimod ikke deltage i afgørelserne.

Jeg har endvidere fundet det hensigtsmæssigt at præcisere, i hvilke tilfælde der skal foretages en egentlig undersøgelse af en klage, en ændring, som alene er af redaktionel karakter.

Endelig har jeg fundet det hensigtsmæssigt at foreslå en særlig regel for behandlingen af adfærdsklager i forbindelse med bestemte politiforretninger, som er begæret af en kommune i politikredsen, således at der i disse sager altid skal foretages en undersøgelse.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med ledsagende bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ingerlise Koefoed (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

[Ingerlise Koefoed]

Forslag til lov om ændring af lov om op-havsretten til litterære og kunstneriske værker.

(Lovforslag nr. L 128).

Jeg skal i øvrigt henvide til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget.

Birgith Mogensen (CD):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om vedtagelse af en reform til bekæmpelse og behandling af ungdomsnarkomani.

(Beslutningsforslag nr. B 56).

Idet jeg i øvrigt henviser til forslagens tekst samt de bemærkninger, som ledsager forslaget, er det nødvendigt at fremhæve følgende:

Dagbladet Politiken skrev (i december 1980), at vi havde tabt krigen mod ungdomsnarkomanien.

Det vil CD ikke acceptere. Men lad os blive i den militante sprogbrug og sige »at stop for ungdomsnarkomani lader sig kun praktisere, hvis vi erklærer problemet total krig!« Vi må sætte tropper ind på alle fronter, og vi må alle være soldater. Fakta er, at hele befolkningen på en eller anden måde, og mere eller mindre, lider under denne moderne og tiltagende form for »pest«. En del af befolkningen forholder sig endnu passive eller udviser direkte negativitet med hensyn til en løsning af dette alvorlige samfundsproblem. Meningsmålinger har åbenbart svar som: »Lad narkomanerne sejle deres egen sø!« »Det er deres egen skyld!« »Hvad kommer det mig ved?«, osv., osv.

En speciel gruppe i befolkningen ynder at gentage følgende erklæring: »Det er vort eget samfund, der har skabt ungdomsnarkomanien!« Dertil kan svares, at narkomani flourer i mange lande – og med forskellige styreform. Men uanset hvordan og hvorledes man forsøger at undskylde sin passivitet over for narkoproblemet, så er og forbliver det enøjet og uansvarlig tale, som ikke helbreder en eneste narkoman – tværtimod!

Kendsgerningen er, at dette uhyggelige samfundsproblem er tilført os udefra – og vi må bekæmpe det med alle til rådighed stående midler. Vi må hurtigt i gang, og vi må gerne betrede nye, utraditionelle veje.

I løbet af 15 år er antallet af hårde narkomaner mere end 3-doblet, og tallet accelererer fortsat. Pr. dags dato antager fagfolk, at

vi på landsbasis har mellem 10.000 og 15.000 hårde stofmisbrugere. Når jeg siger »anta-ger«, er det, fordi Danmark ikke har en samlet og nøjagtig registrering af ungdomsnarkomaner. Det er en ulykke i sig selv. Men til trods for dette ukendskab ved vi en hel del om, hvilke frygtelige skader narkomaner tilføjer sig selv, deres familie, pårørende og samfundet som helhed.

I flæng kan nævnes: politiet meddelte ca. 10. december 1980, at 80 pct. af alle tyverier og indbrud i det storkøbenhavnske område blev begået af ungdomsnarkomaner, som skal skaffe mellem 1.000 og 2.000 kr. pr. døgn til indkøb og forbrug af illegale narkotika. Fængselsvæsenet meddelte ca. 1. november 1980, at mere end 20 pct. af alle strafafsonere i vore fængsler er narkomaner. I året 1980 er der registreret 150 dødsfald blandt unge mennesker som følge af narkotikamisbrug. Men politi, hospitaler og andre institutioner siger, at det egentlige – og rette – antal er 2–3 gange højere, idet camouflerede mord (via indtagelse af stærkere stoffer end vanligt) samt visse forgiftningsdødsfald ikke altid registreres som narkodødsfald. Narkofølgesygdomme i lever, nyrer etc. fører jævnlige til »manden med leen«. Disse dødsfald registreres ej heller som direkte narkodød. Det samme gælder de narkomaner, som simpelt hen fryser ihjel på en trappegang eller andet sted.

Et meget grusomt problem er det, vi kalder smittefaren. For at skabe nye narkomaner – og dermed nye kunder – sørger bagmænd for, at mellemhandlere og narkomaner på rette tid og sted forærer stof til potentielle eller ikke-narkomaner, som befinder sig eller har forvildet sig ind i miljøet.

Nævnte infame hvervemedler og lignende metoder er hovedårsagen til, at narkomanmassen formerer sig. Sagen er jo den: når ikke-narkomanen gratis har modtaget 4–5 »fix«, så er han eller hun tilvænnet, og derefter glider vedkommende ind i de prostitueredes og de kriminelles rækker. Nu skal de nemlig til at betale for det næste og det næste »fix« osv. De hænger på kroen. Og efter at have sået, så høster bagmændene mammon!

Nationaløkonomisk rammes vort samfund hårdt. Enhver borger i dette land er direkte eller indirekte med til at betale sin del for den lyssky og illegale narcoimport og -vide-